Είναι εφικτή μια Πατριωτική Δημοκρατική Αφύπνιση

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Σε μια ιστορική στιγμή που η παρακμή και ο αργόσυρτος θάνατος της μεταπολίτευσης προκαλεί, κυριολεκτικώς, αισθήματα πνιγμού στους περισσότερους Έλληνες, είναι περισσότερο από ποτέ ανάγκη να αρχίσει να συγκροτείται και στο πολιτικό πεδίο μία νέα πρόταση.

Μια πρόταση όμως που θα αντιστρατεύεται τόσο τον κυρίαρχο εθνομηδενισμό και καθεστωτισμό όσο και τις φασιστικές, φασίζουσες και πατριδοκαπηλικές αντιλήψεις που επιθυμούν να διαστρεβλώσουν τα πατριωτικά αισθήματα του ελληνικού λαού.

Εντούτοις, το πολιτικό κίνημα, που θα ήταν ικανό να σηματοδοτήσει θετικά, σε μεγάλη κλίμακα, μια νέα ιστορική περίοδο για την Ελλάδα, δεν έχει ακόμα συγκροτηθεί.

Αρκετές προσπάθειες καταβάλλονται από διαφορετικές κατευθύνσεις, όμως αυτές παραμένουν ακόμα ασυντόνιστες, και συχνά αλληλοσυγκρουόμενες, χωρίς να μπορούν να ενοποιηθούν σε ένα ενιαίο και διακριτό πολιτικό σχήμα πανελλαδικών διαστάσεων.

Βέβαια, δεν βρισκόμαστε στο σημείο μηδέν. Εδώ και δεκαετίες, από μικρές ή μεγαλύτερες ομάδες, άτομα και πρωτοβουλίες, επιχειρείται να διαμορφωθεί το απαραίτητο ιδεολογικό και οραματικό υπόστρωμα απέναντι στον κυρίαρχο εθνομηδενισμό. Μια τέτοια ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία ήταν και εξακολουθεί να παραμένει απαραίτητη.

Διότι δεν μπορεί να ανατραπεί η πολιτική κυριαρχία του εκσυγχρονιστικού εθνομηδενισμού, που

ηγεμονεύει από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, χωρίς να προηγηθεί μια μακρά και επίπονη ιδεολογική προετοιμασία.

Εξάλλου, η πολιτική κυριαρχία του ίδιου του εθνομηδενισμού, με αποκορύφωμα τον ΣΥΡΙΖΑ, προετοιμάστηκε επί δεκαετίες από ομάδες, έντυπα και άτομα, ανάμεσά τους και τις ηγετικές ομάδες του ΚΚΕεσωτ. Αυτή η προετοιμασία έλαβε πολλές μορφές.

Δημοκρατικός πατριωτικός χώρος

Μία από αυτές υπήρξε η έκδοση και η κυκλοφορία εκατοντάδων εντύπων και χιλιάδων βιβλίων, η δημιουργία ιστοσελίδων, οι παρεμβάσεις στα ΜΜΕ κ.λπ. Προσωπικά, από τις αρχές της δεκαετίας του 1990, συμμετέχω σε αυτή την ιδεολογική διαπάλη με έντυπα (*Άρδην*, *Ρήξη*, *Λόγιος Ερμής*), με την έκδοση εκατοντάδων βιβλίων, με παρεμβάσεις και εκδηλώσεις, από κοινού με εκατοντάδες ανθρώπους όλων των προελεύσεων και ειδικοτήτων.

Μια άλλη, σημαντική πλευρά αυτής της περιόδου προετοιμασίας υπήρξε η επί δεκαετίες συμμετοχή του δημοκρατικού πατριωτικού χώρου σε κινητοποιήσεις για τα εθνικά θέματα – διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, παράδοση Οτσαλάν, Σχέδιο Ανάν, Μακεδονικό κ.λπ.· σε μεγάλες ιδεολογικές αντιπαραθέσεις, όπως η σύγκρουση γύρω από την Ιστορία, με αφορμή το βιβλίο της κ. Ρεπούση.

Τέλος, στην αντιμετώπιση της λαίλαπας των μνημονίων, με τη δημιουργία της «Σπίθας», του Μίκη Θεοδωράκη, ή με το κίνημα των «αγανακτισμένων».

Στις δημοτικές εκλογές άρχισαν να εμφανίζονται ψηφοδέλτια του δημοκρατικού πατριωτικού χώρου που κατόρθωσαν να εισέλθουν στα δημοτικά συμβούλια προβάλλοντας μια νέα ατζέντα και ένα νέο ήθος – το 2014, εισήλθαν σε αρκετές μεγάλες πόλεις τέτοιοι συνδυασμοί (π.χ., Πάτρα, Θεσσαλονίκη, Κομοτηνή).

Νέες κινήσεις

Τέλος, και στο πολιτικό πεδίο εμφανίστηκαν νέες κινήσεις, που προέκυψαν και από την απομάκρυνση από τον ΣΥΡΙΖΑ, μετά την «κωλοτούμπα» του 2015, κάποιες από τις οποίες άρχισαν να απομακρύνονται όλο και περισσότερο από τον κυρίαρχο εθνομηδενισμό, δημιουργήθηκαν νέες πολιτικές ομαδοποιήσεις, καθώς και αρκετά σχήματα που προέκυψαν μέσα από τη μεγάλη πατριωτική κινητοποίηση ενάντια στη Συμφωνία των Πρεσπών.

Όλη αυτή την περίοδο, έγιναν και επανειλημμένες προσπάθειες να διαμορφωθούν, είτε με τη μορφή μετώπου είτε ακόμα και εκλογικών συμπράξεων, κάποια σχήματα με σκοπό να εμφανιστούν στην κεντρική πολιτική σκηνή.

Σήμερα εισερχόμαστε σε μια νέα περίοδο, περίοδο κατά την οποία πιστεύουμε πως αυτές οι ιδεολογικές και πολιτικές απόπειρες θα αρχίσουν να αποκρυσταλλώνονται σε ευρύτερα πολιτικά σχήματα. Αποκρυσταλλώσεις που θα επιταχυνθούν μετά την αναπόφευκτη πτώση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ η οποία σηματοδοτεί το οριστικό και αμετάκλητο τέλος της μεταπολίτευσης.

Προοίμια της επερχόμενης αλλαγής του πολιτικού και ιδεολογικού τοπίου της χώρας είναι η εμφάνιση πολλών πολιτικών κινήσεων που δοκιμάζουν να παρέμβουν στις δημοτικές εκλογές, στις ευρωεκλογές, όσο και στις εθνικές εκλογές, χωρίς δυστυχώς ακόμα να μπορούν να συνενωθούν σε ένα ευρύτερο πολιτικό σχήμα. Και οι λόγοι είναι πολλοί.

Το επερχόμενο πολιτικό big bang

Τόσο οι ιδεολογικές διαφορές, που συχνά έρχονται από το παρελθόν και τις διαφορετικές πολιτικές διαδρομές ανθρώπων και ομάδων, όσο και η αδυναμία να διαμορφωθεί ένας ενιαίος κοινός ιδεολογικός τόπος και να υπάρξουν αναγνωρίσιμες ηγεσίες.

Εξάλλου, οι ξένες πρεσβείες, οι ολιγάρχες και τα συστημικά μέσα κάνουν ό,τι μπορούν για να στρέψουν την προσοχή του κόσμου προς πατριδοκάπηλους κάθε λογής, έτσι ώστε να ελέγξουν προκαταβολικά το κύμα που έρχεται.

Πιστεύω όμως ότι, στο επερχόμενο πολιτικό big bang, πολλές από τις προσπάθειες που εντάσσονται στο ρεύμα του δημοκρατικού πατριωτισμού θα εκβάλουν σε μια επιτέλους κοινή κοίτη. Στα πλαίσια της «προετοιμασίας» αυτής της νέας περιόδου εντάσσονται και οι εκλογές για τον δήμο της Αθήνας.

Κατ' αρχάς, διότι η αντιπαράθεση στον Δήμο Αθηναίων ενέχει έναν ευρύτερο πολιτικό χαρακτήρα, δεδομένου ότι, μέχρι σήμερα, αντιπαρατίθενται δύο πόλοι. Από τη μία οι τρεις συστημικοί υποψήφιοι της παγκοσμιοποιημένης και αποεθνικοποιημένης Αθήνας των ΜΚΟ, και από την άλλη η φοβική ή φασιστική αναδίπλωση.

Απέναντί τους πιστεύω πως είναι δυνατό και πρέπει να αντιπαρατεθεί μια εναλλακτική πρόταση, που να συνδυάζει την εμμονή στην παράδοση και το ταυτόχρονο άνοιγμα στην ελληνική οικουμενικότητα, μια πρόταση που να συνδυάζει τον πατριωτισμό και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Ελληνισμός και τοπικότητα

Οι εκλογές στην Αθήνα, ταυτόχρονα πρωτεύουσα του υπαρκτού ελληνισμού και μια πόλη με χιλιάδες προβλήματα και ανάγκες, επιτρέπουν τη σύνθεση ανάμεσα στον ελληνισμό ως καθολικό όραμα και την τοπικότητα: Απόρριψη του υδροκεφαλισμού και του παρασιτισμού, που καταστρέφει την Ελλάδα, μιας Αθήνας χωματερής της παγκοσμιοποίησης και του airbnb, μέσα από μέτρα αποκέντρωσης και ενίσχυσης της γειτονιάς και της κοινοτικής παράδοσης·

Απέναντι στη δημογραφική κατάρρευση και τη φυγή των νέων, θα έπρεπε ο δήμος εκτός από την ενίσχυση των υποδομών να ενισχύει τα νέα ζευγάρια και την επιστροφή των κατοίκων στις γειτονιές που εγκατέλειψαν· γειτονιές που δεν θα πρέπει να μεταβληθούν σε γκέτο·

Οι δήμοι και οι κοινωνικές υπηρεσίες θα έπρεπε να συνδεθούν με το κοινωνικό έργο των ενοριών, απέναντι στην ολοκληρωτική παράδοση των κοινωνικών υπηρεσιών στις ποικιλώνυμες και αδρά αμειβόμενες ΜΚΟ.

Η κοινοτική παράδοση των Ελλήνων θα πρέπει να συνδεθεί με την αντιμετώπιση του ζητήματος των ανέργων, των αστέγων και της φτώχειας δίπλα στη σπατάλη και τη χλιδή·

Καθώς ο πολιτισμός κινείται ανάμεσα στα «παλλόμενα πέη» των ποικιλώνυμων Γιαν Φαμπρ και τα σαρβάιβορ, να αντιτάξουμε έναν πολιτισμό σύγχρονο αλλά ταυτόχρονα ριζωμένο στην ελληνική διαχρονία, στην πόλη του Σωκράτη, της Αγίας Φιλοθέης, του Μακρυγιάννη και του Σεφέρη. Απέναντι στο αυτιστικό μοντέλο του εγκλωβισμού της νεολαίας στην αρπάγη των σύγχρονων ηλεκτρονικών μέσων, θα πρέπει να προβληθεί μια νέα κοινωνικότητα μια νέα πολιτισμική δραστηριότητα της νέας γενιάς.

Η κατάρρευση των υποδομών αλλά και του πολιτειακού ήθους όλων των κρατικών υπηρεσιών, που καταδείχθηκε με τον τραγικότερο τρόπο στο ολοκαύτωμα στο Μάτι, αποτυπώνεται στην άθλια κατάσταση των υποδομών της πόλης. Μιας πόλης η οποία, στο τουριστικό κέντρο της, εμφανίζεται ως μια πόλη ρυπαρή, με σπασμένα και κατάμαυρα πεζοδρόμια, γεμάτη τραπεζοκαθίσματα, μια τριτοκοσμική παρασιτική πρωτεύουσα.

Δεν έχουμε πλέον άλλα περιθώρια ούτε άλλο δρόμο πέρα από τη μεταβολή του πολιτισμικού μας κεφαλαίου στο έσχατο όπλο για την επιβίωσή μας. Και η συνολική πρόταση του δημοκρατικού πατριωτισμού, σε όλες τις αναμετρήσεις, σε όλα τα πεδία, καθώς έρχεται το 2021, διακόσια χρόνια μετά την Επανάσταση, δεν μπορεί να είναι άλλη από αυτό που πολλές φορές έχω αποκαλέσει «εκσυγχρονισμό της παράδοσης», δηλαδή έναν εκσυγχρονισμό και μια οικουμενικότητα στηριγμένους στη δική μας παράδοση.

10.03.2019

Πηγή: SLpress.GR